

Afstand og er enedes om at foreslaa, at „10 km.“ ændres til „7 km.“.

Der findes i § 29, sidste Stykke, en Bestemmelse om, at hvis en Husbond først, efter at Tjenesten er tiltraadt, bliver vidende om, at han af en af de foran i Paragraffen nævnte Grunde kunde have nægtet at modtage Medhjælperen, skal han have Lov til at afskedige ham inden en passende kort Frist, efter at Husbonden er blevet vidende om den paagældende Omstændighed. En tilsvarende Ret findes ikke for Medhjælperen. Udvalget finder, at man i dette Tilfælde bør stille Parterne lige, og foreslaar derfor en Tilføjelse til § 26, som gaar ud paa det samme. Tilføjelsen lyder saaledes: „Bliver Medhjælperen først, efter at Tjenesten er tiltraadt, vidende om, at han af en af de foran nævnte Grunde har været berettiget til at undlade at tiltræde Tjenesten, er han berettiget til uden Varsel at ophæve Tjenesteforholdet, dog at han maa gøre dette inden 14 Dage, efter at han er blevet vidende om den paagældende Omstændighed. Medhjælperen har i dette Tilfælde kun Krav paa Løn i Forhold til den Tid, han har tjent.“ Ordene „en passende kort Frist“ er her ændrede til „14 Dage“. Et tilsvarende Ændringsforslag er stillet til § 29, hvor „en passende kort Frist“ er ændret til en bestemt Frist, nemlig til „14 Dage“. Udvalget har ment, at det er heldigt, at der findes en bestemt Frist, indenfor hvilken Parterne skal gøre Brug af den Ret, de har til at ophæve Tjenesteforholdet.

§ 28 omhandler det Forhold, hvor en Medhjælper undlader at møde i Tjenesten uden at være hindret ved Sygdom eller andet lovligt Forfald og af den Grund bliver afvist. Han skal saa, siger § 28, være pligtig at betale Husbonden i Erstatning saa meget, som Halvdelen af den kontante Løn udgør for den vedtagne Tjenestetid. Og det samme Erstatningsansvar ifalder en Medhjælper, som ulovligt bortgaar af Tjenesten. Den Erstatning, her er Tale om, forekommer Udvalget at være alt for stor, og Udvalget er derfor enedes om at foreslaa, at § 28, 1ste Stykke, kommer til at lyde saaledes: „Dersom Medhjælperen uden at være hindret ved Sygdom eller andet lovligt Forfald, og uden at der har foreligget nogen Grund, som berettiger ham til at hæve Tjenesteforholdet, undlader at møde i Tjenesten (jfr. dog § 24), er han pligtig at betale Husbonden i Erstatning saa meget, som den første Maanedes Løn udgør. Dersom en Medhjælper, som har tiltraadt

Tjenesten, ulovligt bortgaar af denne, er han pligtig at betale Husbonden i Erstatning saa meget, som Lønnen maatte udgøre i den paagældende Maaned, og har intet Krav paa Løn for de Dage i Maaneden, i hvilke han har arbejdet.“ De Erstatninger, som er idømte Tyende, som er bortgaaet af Tjenesten, har i mangfoldige Tilfælde været saa store, at det har været ganske udelukket, at Medhjælperen har kunnet udrede dem; det Krav hænger da stadig over hans Hoved og fører ofte til meget uheldige Forhold. Jeg tror, det vil være meget heldigt, om Tinget vil følge Udvalget her og indskrænke den Erstatning, som Tyendet skal yde, til, hvad her er foreslaaet, nemlig en Maanedes Løn.

Til § 29 stiller Udvalget under Nr. 27 det Ændringsforslag, som jeg før omtalte, at Ordene „en passende kort Frist“ ændres til „14 Dage“.

Udvalget er enedes om at foreslaa en anden Affattelse af § 31, der omhandler den Pligt, som en Husbond har til at betale en Medhjælper, hvis Husbonden uden lovlig Grund vægrer sig ved at modtage ham i Tjenesten eller uden lovlig Grund bortviser ham af Tjenesten. I Analogi med det, jeg før omtalte med Hensyn til Medhjælperens Pligt til at udrede Erstatning, hvis han bortgaar af Tjenesten, har man ønsket, at ogsaa Husbondens Erstatningspligt indskrænkes, saa at han i Stedet for, som foreslaaet i § 31, at skulle udrede den vedtagne kontante Løn for Tjenestetiden og Kostpenge kun skal betale Medhjælperen den vedtagne kontante Løn for den lovmæssige Tjenestetid, dog i det højeste for to Maaneder, samt Kostpenge for samme Tidsrum.

Endelig er Udvalget enedes om at foreslaa, at de i § 32 omhandlede Kostpenge, der skal fastsættes af Retten under Hensyntagen til Tjenesteforholdets Beskaffenhed og de stedlige Forhold, skal være mindst 1 Kr. 50 Øre i Stedet for 1 Kr. om Dagen.

Disse Ændringsforslag til Kapitel 1 er hele Udvalget enigt om. Der findes desuden en Række andre Ændringsforslag, og jeg skal nu omtale dem, som et Flertal er enigt om. Et Flertal er saaledes enedes om at foreslaa en anden Affattelse af § 6. § 6 siger, at hvis det ikke kan oplyses, for hvilket Tidsrum et indgaaet Fæstemaal er afsluttet, anses det, naar Tjenestestedet er København, en Købstad eller en Handelsplads, indgaaet for en Maaned, paa Landet for Tiden indtil den første almindelige Skiftedag, der indtræffer mindst en